

Forslagsstilleren (Fraenkel): Saa lad os sige den Ungdommelighed, med hvilken den hele Sag er bleven behandlet i Ministeriet.

Formanden: Det er heller ikke noget heldigt Udtryk.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Ungdommelighed?

Formanden: Nej, ikke i denne Forbindelse.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Saa har jeg ingen Nuance, med hvilken jeg kan betegne den Aand, der gaar igennem dette.

Der er i Afskedigelsesskrivelsen den sidste Passus, at det er mig tilladt at forlade Buenos Ayres, saa snart som jeg har afleveret. Det har jeg glemt at takke det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) for. Det er en Forglemmelse, som jeg indhenter nu. Det var en overordentlig Velvillie, der vistes mig — jeg havde rigtignok ingen Penge at rejse for, men alligevel, Villien har jo været god nok.

Jeg kommer altsaa hjem. Jeg søger Udenrigsministeren først i hans private Bolig, men bliver ikke modtagen, søger ham derefter i Ministeriet, men bliver heller ikke her modtagen, men henvises til Direktør Krag. Mit første Spørgsmaal er, som jeg allerede har sagt Dem: Hvad er jeg bleven afskediget for? Og han svarer mig: Paa Grund af Vekslen. Jeg siger dertil: Kan jeg da ikke trække paa Ministeriet, naar det skylder mig Penge? — Hvad mener De? — Jeg forklarer ham saa, at i samme Konvolut som min Meddelelse om Vekslen laa ogsaa min Aarsregning, efter hvilken Ministeriet skyldte mig henved $\frac{1}{3}$ mere, end jeg trak for. Saa maa jeg sige, at Kammerherre Krag blev i høj Grad bestyrtet, da han fik det at vide. Han spurgte mig gentagne Gange, om jeg var vis paa det, og da jeg selvfølgelig bekræftede det, sagde han med et fuldstændig rigtigt Instinkt: Ja, dette forandrer jo hele Sagen. Han havde den ærlige Mands Instinkt for, hvad der nu var at gøre, og alt kunde være gaaet i Orden endnu paa dette Tidspunkt. Men saa skulde det jo undersøges. Jeg spurgte ham saa: Vidste da Direktøren ikke og vidste Ministeren ikke, at jeg havde sendt en Regning ind samtidig? — Nej, det vidste de ikke.

Den næste Gang, jeg taler med Direktøren, er det, at Fortolkningerne be-

gynde. Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) sagde forleden Dag til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted), at blandt de mange udmærkede Egenskaber, det ærede Medlem havde, manglede han den at være Jurist. Ja, jeg ser nu helt anderledes paa det, jeg vilde ønske, at der havde været lidt færre Jurister i Ministeriet, end der var ved denne Lejlighed. Det er i det hele taget mit Syn paa Juristerne, at af alt det onde, der er sket i Verden siden dens Skabelse, tror jeg nok, det meste skyldes Juristerne. Naa, det kan man jo have forskellige Meninger om.

Første Gang, jeg talte med Kammerherre Krag, fik jeg et ærligt Svar paa et ærligt Spørgsmaal. Fra nu af begynde Fortolkningerne. Anden Gang, jeg talte med Direktøren, sagde han: Jeg beklager meget, at jeg ikke har vidst, at De havde de Penge til gode i Ministeriet; men, sagde han, det havde jo alligevel ikke kunnet forandre noget ved Sagen, for de Penge havde De jo disponeret over. — Hvordan? Havde jeg disponeret over dem? — Jo, blev der sagt, jeg havde givet Ordre til, at de skulde indbetales til min befuldmægtigede her i Byen, en Prokurator H—, og naar jeg havde givet Ordre til det, maatte man gaa ud fra, at jeg havde disponeret over dem. Jeg spurgte hvem der havde udstedt denne Ordre, og bad om at se den. Jeg benægtede paa det allerbestemteste, at jeg havde givet noget Menneske Bemyndigelse til at indbetale disse Penge der, eller at jeg havde givet nogen Ordre i saa Henseende. Jeg forklarede, at det vilde være ganske utænkeligt, at jeg havde gjort det, fordi de Penge vare af en særlig Natur, det var Penge, som jeg altid havde ondt ved at undvære, og som jeg stod og skulde bruge. Det var derfor Penge, jeg altid maatte have lige direkte sendt mig i Hænderne, og jeg havde heller aldrig nogen Sinde før faaet dem paa nogen anden Maade. Jeg havde, da jeg sidst var i Udenrigsministeriet, givet Ordre til at sende mit *Kontorhold* til min befuldmægtigede her, men ikke mine *Tjenesteudlæg*, det var nogle ganske andre Penge.

Nu skulde det altsaa atter undersøges, hvorledes det hang sammen. Saa kommer jeg da igen, og saa have vi selvfølgelig en ny Version — man er jo nu, som sagt, begyndt at fortolke. Det indrømmes nu, at Penge af den Kategori altid før vare sendte ud til mig, og ligeledes er man ikke i Stand til at fremlægge en skriftlig